

ز چینی به جز چین ابرو مخواه - ندارند پیمان مردم نگاه

سخن راست گفتند پیشینیان - که عهد و وفا نیست در چینیان

همه تنگ چشمی پسندیده‌اند - فراخی به چشم کسان دیده‌اند

وگر نه پس از آنچنان آستی - ره خشمناکی چه برداشتی

در آن دوستی جستن اول چه بود - وزین دشمنی کردن آخر چه سود

مرا دل یکی بود و پیمان یکی - درستی فراوان و قول اندکی

خبر نی که مهر شما کین بود - دل ترک چین پر خم و چین بود

اگر ترک چینی وفا داشتی - جهان زیر چین قبا داشتی

مرا بسته عهد کردی چو دیو - به بدعهدی اکنون بر آری غریو

- نظامی تفرشی (به نادرستی گنجوی)

تکرار تاریخ و ایرانفروشی: از رژیم قاجاریه مغول تبار تا رژیم نوقاجاریه تازی تبار

"ملتی که از تاریخ درس فرانمی گیرد، محکوم به تکرار آن می باشد!"

– جورج سانتایانا

در سال ۱۸۷۲ ترسای ناصرالدین خان قاجار در طی پیمانی با جولوس روتر امتیازاتی را به او و دولت بریتانیا اعطا نمود که عملاً ایران را مستعمره آن کشور ساخته و تا به اندازه ای برای ایران پیامدهای ناخوشی داشت که هتا[حتی] لُرد کرزن در توصیفش، آن را بزرگترین تسلیم منابع یک کشور به بیگانگان در سراسر تاریخ خواند.^{[[1]]}

بر اساس آن پیمان که با رشوه به سران رژیم قاجاری امضاء شده بود، حق ساخت هرگونه راه سازی، راه آهن، و سد در سراسر ایران، بهره برداری از کل معادن ایران (بجز طلا و نقره)، ساخت قنات و راه آبراه ها از جمله برای کشتیرانی یا کشاورزی، بنیانگذاری بانک و هرگونه واحد یا شرکت صنعتی و مالی در سراسر ایران، حق انحصار کارهای عامالمنفعه، خرید و فروش توتون و تنباکو و بهره برداری از کل جنگل های کشور به مدت هفتاد سال و بهره وری از گمرکات به مدت بیست و پنج سال در ازای پرداخت دویست هزار لیره انگلیسی و سود ۵٪ در اختیار روتر قرار گرفت. آن پیمان که اعتراض های شدید مردم ایران و نیز مخالفت روسیه تزاری را همراه داشت سرانجام لغو شد.^{[[2]]} اکنون پس از ۱۴۷ سال، رژیم نوقاجاری روضه خوانان که در ۴۰ سال گذشته جای پای اسلاف خود قاجارها گذارده و دقیقاً پیمانی همچون پیمان روتر را با چین بسته است که پیامدهای بسیار ناخوش و ناگواری نه تنها برای ملت ایران بلکه برای امنیت و تمامیت ارضی ایران بدنبال خواهد داشت.

پیمان “چین جای”

با آنکه زمزمه چنین پیمانی از سال ۲۰۱۶ ترسای بر سر زبان ها جاری بوده است ولی اکنون سایمون واتکینس در مجله ماهانه “اقتصاد نفتی” (Economist Petroleum The) از وجود آن پرده برداشته و می نویسد که میان رژیم روضه خوانان و چین کمونیست به مدت ۲۵ سال امضاء شده است.^{[[3]]} این پیمان که گویا در زمینه های نفتی، نظامی و اطلاعاتی امضاء و

مفاد آن پنهان و سری نگه داشته شده است، نه تنها تکرار تاریخ و زنده ساختن استعمار و استثمار ایران توسط بیگانگان در دوران قاجاریه می باشد، بلکه با ایجاد تنش و دگرگونسازی در معادلات ژئوپولیتیک منطقه، ایران را مبدل به جولانگاه جنگی میان دو ابرقدرت جهان باختری (آمریکا و هم پیمانش) و خاوری (چین و هم پیمانش که روسیه است) خواهد ساخت. در این پیمان ۲۵ ساله که هر ۵ سال مورد بازبینی قرار می گیرد، چین مبلغی بالغ بر ۲۸۰ میلیارد دلار در صنایع نفت، گاز و پتروشیمی ایران و نیز ۱۲۰ میلیارد دلار در پروژه های راه سازی و خط آهن ایران سرمایه گذاری خواهد کرد.

بر اساس این پیمان، چینی ها و شرکت هایشان در ایران بر شرکت ها، کارگران و کارشناسان نفتی ایرانی در هم مناقصه هایی که در پیوند با گسترش میدان های نفتی و گازی نو و قدیم و نیز پروژه های پتروشیمی می باشند دارای اولویت و ارجحیت می باشند. همچنین، دولت چین برای امنیت جانی کارگران و متخصصان چینی که بالغ بر ۵ هزار نفر خواهد شد، نیروهای امنیتی خود را در ایران مستقر می سازد. این بند از پیمان به تنهایی بدان معنا می باشد که با افزایش شمار شهروندان چینی در ایران، نیز شمار ماموران امنیتی/نظامی چینی در ایران به شمار نامحدودی افزایش داده خواهد شد. افزون بر آن، بر اساس این پیمان چین حق آنرا خواهد داشت تا از پرداخت هر گونه پولی به ایران بمدت دو سال خودداری ورزد و حتی در زمان پرداخت از "ارزهای نرم" از جمله واحد ارزی خود 'رنمینبی' (یوان چین) بهره وری کند. بگفته ای دیگر، چین با چنین ترفندی ایران را وادار خواهد ساخت تا نه تنها تولیدات نفتی خود را از ایران زیر قیمت خریداری کند و پول آن را تا دو سال نپردازد، بلکه پس از دریافت پول، ایران را وادار خواهد ساخت تا کالاهای مورد نیاز خود از چین خریداری کند، زیرا که واحد پولی چین، یک ارز جهانی بشمار نرفته و در کشورهای برون از چین ارزش خرید و فروش همچون ارزهای سنگین (ارزهای احتیاطی) بویژه دلار و یورو را ندارد. دو دیگر، در صورت افزایش تورم یا افت قیمت ها در چین، نیز از ارزش ارز دریافتی از چین کاسته خواهد شد که نتیجه آن ناتوانایی بیشتر ایران در زمان خرید از چین خواهد بود. بگفته ای دیگر، در هر دو مورد ایرانیان بازنده خواهند بود.

باری، برخی از ناظران مدعی شده اند که رژیم این پیمان را نخواهد بست و یک ترفند است تا دولت ترامپ را وادار سازند از تحریم ها کاسته و رژیم را به حال خود رها سازد. ولی به باور این نگارنده اگر چنین باشد، بدون هیچ گمانی رژیم دست به بازی خطرناکی زده است زیرا به گمان زیاد ترامپ به این مساله تن در نخواهد داد، در چنان زمانی برای رژیم هیچ راه بازگشتی وجود نخواهد داشت - بجز تن دادن به پیمان و نوکری برای چین.

پایان سخن

مساله قابل تأمل و دردناک اینست که چهاردهه است ملت ایران، کشور و هستی و جان خود را بدست مشتی اراذل و اوباش مذهبی سپرده است که برایش نه میهن، نه امنیت، نه آسایش، نه عزت ملی و نه آینده ملت برایش هیچ ارزشی ندارد. نیز اپوزیسیون ها در حال خودزنی و جنگ و درگیری میان خود می باشند، که کدام دست می گویند و یا چه کسی باید پست وزارت را در آینده بدست آورد. در نتیجه، همانگونه که ملت ایران در زمان بخشیدن دریای کاسپی به روس ها حرکتی نکردند،^{[[4]]} امروز نیز به هشدارهای این نگارنده و چند کنشگر سیاسی دیگر که امروز زنگ های خطر را صدا در آورده ایم وقعی نگذاشته و برای جلوگیری از بسته شدن این پیمان استعماری نیز جلوگیری نخواهند کرد - و زمانی بخود خواهند آمد که پیمان بسته و نهایی شده است که با اشک و زاری می پرسند چه کنیم؟ آن زمان است که بایستی چامه فردوسی بزرگ را خواند که "نوشداور و مرگ سهراب است" و هیچ نیرویی توان فسخ آن را نخواهد داشت و ایران مستعمره چین خواهد شد.

در هر روی، همانگونه که در بیست و اندی سال گذشته همواره تکرار کرده ام،^{[[5]]} رژیم روضه خوانان در حقیقت تکرار تاریخ و رژیم "نوقاجاریه" است و سرانجام همانی را بر سر تمامیت ارضی ایران خواهد آورد که قاجارها آوردند - ولی دیگر امروز رضاشاهی بزرگی نخواهد آمد تا آن ته مانده ایران را از نابودی رها سازد. در نتیجه، آینده بسیار شومی در انتظار ملت ایران نشسته است، آینده ای بسا سیاهتر از زمان قاجارها و هتا فلاکت بارتر از امروز و حال مردم عراق و فلسطین و سوریه و لیبی.

شوربختانه، "خرد" از این کشور و جامعه رخت بر بسته است.

شاپور سورنپهلو

روز رشن از ماه شهریور سال ۳۷۵۷ بهدینی

۱۳ شهریورماه ۲۵۷۸ شاهنشاهی

۴ سپتامبر ۲۰۱۹ ترسای

بازبردها [منابع] و فرامودها [توضیحات]:

× - پیوند اینترنتی کوتاه شده به این نگاشته: <https://2NY8haG/ly.bit>

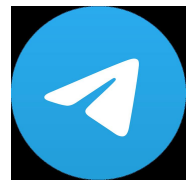
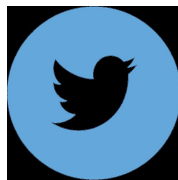
1 – Curzon, G. N., "Persia", Sidgwick and Jackson (1986), p. 480.

2 – Lambton, A., "Qajar Persia". University of Texas Press (1987), p.223.

3 – Watkins, S., "China and Iran flesh out strategic partnership" – The Petroleum Economist Online:
<https://bit.ly/30aJWaz>

" 4 – رژیم ایرانفروش نوقاجاریه و پیمان ننگین "کاسپین چای" (خزرچای)

" 5 – دو دهه حاکمیت خون و خشونت: آیا زمان اتحاد و ائتلاف اپوزیسیونهای سرگونساز برای آزادسازی ایران از چنگال
پلید جمهوری اسلامی فرا نرسیده است؟ <https://bit.ly/2OhMBTr> – "

'چین جای': رژیم ایران فروش نوقاجاری و ماجراجویی تازه ای به نام پیمان ۲۵ ساله با چین

نوشته شده توسط شاپور سورنپهلو
چهارشنبه ۱۳ شهریور ۱۳۹۸ ساعت ۰۹:۳۲

□